

ÚVOD

„Tak trochu teď přistupuju na vaši hru,“ řekla jsem Contesse Gayles v koupelně předraženého ateliéru v brooklynské čtvrti Williamsburg v New Yorku, kde má sídlo web Muslim Girl. Zírala jsem na svůj odraz v zrcadle toaletního stolku s osvětleným rámem a líčila se naučeným způsobem, aby make-up co nejlépe vyníkl na kameře. Během posledních pár měsíců se pro mě tento způsob stal mou druhou přirozeností. Contessa zapnula kameru, chtěla pořídít pár záběrů do rozhovoru pro CNN, do něj jsme se totiž měly za okamžik pustit.

Muslim Girl se za poslední rok pořádně rozjela, lepší výraz mě nenapadá. Usilovaly jsme o to, aby

muslimky měly větší prostor v mainstreamových médiích, a zasáhly jsme gigantický počet nových posluchačů. Poptávali u nás dotisky, ozývali se nám z televize a tiskli nám komentáře v renomovaných novinách, o nichž jsme si dosud mohly nechat jen zdát. Psalo se o nás prostě všude, od *Teen Vogue* po *New York Times*. V lednu 2016 se Muslim Girl stala první muslimskou organizací, která se kdy dostala do seznamu „30 pod 30“ časopisu *Forbes* a ze mě v tu ránu byla první zahalená muslimka, kterou média rozeznávala. A najednou jsem stála tady a pečlivě si rámovala oči černou tužkou do ostrého kočičího tvaru, aby prorazily další skleněný strop, který jsme se právě chystaly rozbít. Tedy snad.

Před úskalím stát se reprezentantem ojedinělého příběhu nás může varovat příklad africké spisovatelky Chimamandy Ngozi Adichie. A jakkoli jsem podle západních muslimů, k nimž patřím, zvýhodněná, nic až tak zajímavého na mě není a úchvatná se jeví jen při pohledu zvenčí, můj příběh v sobě nese tíhu jedné generace dívek, které dychtivě pátraly po tom, jaký je jejich odraz ve světě, který je obklopuje.

Je mi úplně jasné, že momentálně pro všechny představuju „vzorovou muslimku“. Naplňuje mě, že příležitosti, které stránka Muslim Girl přináší, jsou výsledkem tvrdé práce a mnoha obětí, ale přitom mě zároveň skličuje pomyšlení, že to vše se dost možná

děje jen proto, že se náš web stal lukrativním pro nějakou osobu zvenčí, která určitě není jednou z nás. Nazývají nás „přijatelnými“ a můj příběh je opravdu mnohem jednodušší strávit než ten o Abír Kásim al-Džanábí. Bylo jí čtrnáct let, když ji v Iráku hromadně znásilnila skupina amerických vojáků, zatímco ve vedlejším pokoji drželi zbytek její rodiny, a následně je všechny popravili a spodní část těla malé Abír zapálili. Mohla bych mluvit celé dny o tom, jak nás, mladé muslimy na Západě, poznamenalo 11. září, ovšem naše zkušenosti blednou ve srovnání se zážitky lidí, kteří na vlastní kůži zakusili následnou zahraniční politiku naší země v muslimském světě. Přesto protichůdnost našich zkušeností tvoří dvě strany téže mince: ilustruje, jak se na různých úrovních a různými způsoby formuje protimuslimský fanatismus. Obojí jde ruku v ruce s politikou. Vnímám nás, muslimské občany zemí, které tuto politiku vyvázejí do světa, jako strážce brány vedoucí ke zbytku muslimské komunity v celé její šíři. Je naší zodpovědností využívat výsady, zdroje, zkrátka vše, co máme k dispozici, abychom prosadili změnu, která vyvolá řetězovou reakci a změní směr, jímž kráčejí dějiny.

Nejsem si jistá, jestli jsem plně chápala, co se děje, když přišlo 11. září, ale byla jsem dost stará, abych si uvědomila, že toho dne se vychýlila zemská osa

a vše se navždy změnilo. Pamatuju si to velmi živě, protože to bylo matoucí a chaotické, a mě poprvé od smrti mého jordánského dědečka obklopile smutek ze všech stran, ovšem tentokrát se týkal všech. Ten den se výrazně zapsal do mé paměti nejen proto, že vzbuzoval trýznivý strach a že jsme nevěděli, co bude dál, ale také kvůli mému hlubokému přesvědčení, že moje generace mileniálních muslimů jím jednou bude definována, ať se jí to líbí nebo ne.

Stali jsme se komoditou ve všech ponižujících významech toho slova: Naše těla se stala politickými cíli, prý aby byla Americe navrácena její pomyslná velikost, kterou kdysi požívala. Předpokládám, že to bylo v dobách, kdy se běloši cítili pohodlně ve svém neskrývaném rasismu a nadřazenosti; a zároveň nás propírali stále dokola v médiích. Prodávali naše těla a různě je deformovali, aby seděla do jediného, od emocí oproštěného narativu, který dokáže společnost přijmout. Prodávali je nám, muslimským ženám, a my přitom měly skákat radostí, že se podařilo rozbít další skleněný strop.

Doteď si pamatuju, jak jsem se na druhém stupni základní školy doslechla o Cennet Doganay – francouzské školačce. V roce 2004 si oholila hlavu na protest proti novému zákonu, který ve Francii zakazoval nošení muslimských šátků ve školách. Viděla jsem ji ve zprávách a cítila rebelský závan svěžího

vzduchu uprostřed toho množství titulků, z nichž se na mě valily všechny ty přišernosti o muslimkách a toho, co údajně představují. Pro mé dvanáctileté já to bylo jako zjistit, že tam venku je život. Spousta dívek se cítila stejně zraňována a opovrhována jako já, ale tahle jedna se ozvala. Ptala jsem se sama sebe, jestli někdy budu mít stejnou odvahu jako ona.

Abed Ajjúb, ředitel právního oddělení Americko-arabské antidiskriminační komise, vydal v zimě roku 2015 prohlášení, že úroveň islamofobie dosáhla od 11. září své nejhorší fáze – bylo to krátce poté, co Donald Trump vyzval k zákazu muslimské imigrace. Bylo mi z toho úzko. Nedokázala jsem si představit, jak bude celá jedna generace dívek vyrůstat v Trumpově éře – děsí mě už jen ta představa, že nás dost možná čeká něco jako Trumpova generace. A jak bude zažívat během dospívání stejný neklid jako kdysi já a mí přátelé, a to nejen vzhledem k obtížnému hledání sebe sama, ale také kvůli jejich okolí. Už toho bylo dost. Musíme ten bludný kruh prolomit. I když v tomto případě nejde ani tak o bludný kruh, jako spíš o vyčerpávající boj, v němž se potácíme. Šplháme vzhůru za světlem a na zádech přitom táhneme nezměrnou tíhu, patami se zarýváme do špíny minulosti, abychom si proklestili cestu na vrchol, a to vše jen proto, aby do nás k velké, škodolibé radosti všech přihlížejících strčila – nebo nás přímo srazila na dno

– neovladatelná, nově zformovaná síla a mrštila nás na samý začátek naší cesty. A všichni tomu jen přihlížejí. Lhostejnost může zabíjet.

To nejlepší, co můžu udělat, je mluvit sama za sebe, být drsně upřímná vůči své osobní životní zkušenosti a sdílet s vámi momentky z jednoho života, který podle mě sdíleli a sdílejí mnozí bratři a sestry, jež se ubírají po stejných, vyšlapaných chodničkách v té naší anglickojazyčné diaspoře, pro kterou nikdy nebudeme dost kulturní, aby se mohla stát naším domovem, ani dost američtí, abychom skutečně zapadli.

Připadá mi, že jsme celí vyprahlí po lidech, kteří by nám skutečně naslouchali. Tak zoufale jsme si přáli uslyšet své hlasy nad vším tím bílým lomením, že jsme se jim zpronevěřili a přeformovali naše vyprávění do přijatelné podoby – aby bylo komerční a chytlavé, aby stálo za titulek, abychom prodali svůj příběh a vám připadal hodný pozornosti. Říkáme, že jsme přistoupili na vaši hru, protože když vy přijmete byť jen odlesk naší pravdy, bude to lepší, než když přijmete odlesk čehokoli jiného, co na vás číhá tam venku, nějakého toho výmyslu, který o nás šíří někdo cizí. Ale to už nám přestalo stačit.